BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Sayı: 43 / 350 Krş. / Siyasi Gazete / 1.3.1978

27 ŞUBAT 1978

MESS GREVİ

İŞÇİLER HERŞEYE KARŞIN BAŞARILI BİR SINAV VERDİLER.

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

SİYASİ GAZETE

Sahibi:
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Müdürü:
Mehmet ÖZGEN

Yönetim Yeri:
Ticarethane Sokak, No: 12/7 - A
Cağaloğlu - İstanbul

Dizgi - Baskı:
OSMANLI Matbaası
Himaye-i Etfal Sokak, No: 6/12
Cağaloğlu - İstanbul

Abone Şartları:
Yurt İçi: Yıllık 120 Lira, 6 Aylık 60 Lira
Yurt dışı: İki katıdır.

Son Baskı Tarihi:
27.2.1978

İÇİNDEKİLER

Sol Muhalefet Şarttır 3

MESS Grevi 4

Bir Öykü Üzerine 5

TEP I. Büyük Kongresi'ni Yaptı 8

TEP Büyük Kongresi Kararları 10

"ÜÇ DÜNYA TEORİSİ" ÜZERİNE İFLAS HALİNDE BİR TEZ 13

Ali Kayahan'ı Anıyoruz 15

TEP DAVASI 16

BALIKESİR'DE TEP SAFLARI BÜYÜYOR

Faşizan baskılar, sağ, sol sapmalar bizi durduramadı; kararlı mücadelenin HO CHİ MİNH tavrından geçtiği hepimiz tarafından biliniyor. Bu odaktan güç alarak ilimizde TEP bürosunu açtık.

Türkiye şartlarını en iyi Türkiye devrimcileri bilmeli ve tek parti etrafında birleşmeliyiz. Emekçi halkımızı bu bilinçle saflarımızda göreceğimiz günler yakın. Çalışmalarımız bu yönde yürüyor.

Türkiye'yi sömüren emperyalistlerin başta (ABD) baş düşmanımız olduğu, işbirlikçi sermayenin bunlardan güç aldığı, tefeci, bezirgan, feodal mütagallibenin bu zinciri tamamlandığı, emekçi halkımıza anlatıyor. Kararlıyız, inandık Türkiye devriminin yolu MİLLİ DEMOKRATİK DEVRİMDİR.

Bizim diğer legal partilerden ayrılan yönümüz, geçmişin tüm devrimci mücadelesine sahip çıkmamız ve eski füfekderin saflarımızda yer alması ve kendimize güven; işte, TEP'in farklılığı burda.

KAHROLSUN FAŞİZM

KAHROLSUN AMERİKAN EMPERYALİZMİ VE YERLİ İŞBİRLİKÇİLERİ

YAŞASIN SOSYALİZM YOLUNDA TAM BAĞIMSIZ ve GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE

YAŞASIN MİLLİ DEMOKRATİK DEVRİM

TEK PARTİ İÇİN İLERİ!

Türkiye Emekçi Partisi
İl Büro Başkanlığı

SOL MUHALEFET ŞARTTIR!

Kemal Sülker Arşivi TÜSTAV

Ecevit hükümeti yoğun dış temaslar içinde. Yeni hükümetin kurulmasından kısa bir süre sonra Avrupa Konseyinin sosyal-demokrat kolu -ki bu kol birçok Avrupa ülkesinde iktidarı temsil etmektedir- gelip Ecevit iktidarı ile dayanışma gösterilerinde bulundu. Avrupa sosyal-demokrasisinin yeni hükümete arka çıkacağı açık. Nedir sosyal-demokrasi? Özellikle Willi Brantd'ın sosyalist enternasyonal bugün neyi temsil eder? Sosyalizmi mi, yoksa Batı Avrupanın gelişmiş kapitalizmini mi? Hiç kuşkusuz ikincisini. Özellikle Alman sosyal-demokrasisi Alman tekelleriyle bütünleşmiş durumdadır. Tüketim toplumunun koşullandırılmış işçi sınıfı büyük çoğunluğu ile bu partiyi destekliyor. Bu, sosyalizm özleminde olmaktan çok bu çoğunluğun gelişmiş kapitalist düzen sınırları içinde durumunu bir ölçüde iyileştirmeyi şu anda tek sorunu saymasından ötürüdür. Avrupa sosyal-demokrasisinin CHP'ye arka çıkışı hayra alamet değildir. Bu dayanışma eninde sonunda CHP'nin sağa kayması ve dönüşümcü platformdan vazgeçmesi sonucunu verecektir. Çünkü sömüren ülkenin tekelleriyle bütünleşmiş olan bir siyasal akım ile sömüren ülkenin küçük burjuva dönüşümcülüğü özde çelişir.

Yeni hükümet adım adım IMF'nin ileri sürdüğü istemleri ufak tefek değişikliklerle yerine getiriyor. Bütçedeki değişiklikler ve son devalüasyon bu doğrultuda önlemlerdir. Ancak hükümet bunu İMF'den direktif almadan önce yapıyor. Daha önceki İkinci MC iktidarının aldığı direktifleri gözönünde alarak.

Son olarak Libya'nın ikinci adamı Callud geldi. Libya Sosyalist Arap Cemahiriyesi anti-emperyalist kampın önemli bir unsurudur. Callud gelir gelmez verdiği demeçte Türkiye ile Libya'nın arasını bozmak için emperyalistlerin çaba harcadıklarını ama bu çabaların boşa çıkacağını ve çıktığını söyledi. Ecevit Libya ile ilişkilerin gelişmesinde çaba harcanacağı yolundaki sözler sarfederken sanırız samimidir. Ama şu da bilinmelidir; bir yandan NATO'ya bağlılık, Türkiye'nin savunmasını ABD emperyalistlerinin tekeline terketmek, Avrupa sosyal-demokrasisi ile birlik ve dayanışma öte yandan Libya gibi Arap ulusal davasının temsilcilerinden olan bir ülke ile yakın ilişkiler bağdaşır şeyler değildir. Şu ana değin Ecevit hükümeti dış politikasında tutarsızlıklar içindedir. Durumu iki cami arasında namazsızın durumuna benziyor.

İç politikaya gelince iç politikada da aynı tutarsızlıkla karşı karşıyayız. Hükümet asayiş sorununu birinci sorun olarak ele almıştır. Bu konuda birşeyler yapmaya başladığı söylenebilir. Ama ancak en alt düzeyde ve gayet sınırlı bir alanda. Kontr-gerilla tartışmalarında gerileyen Ecevit oldu. Oysa hangi adı taşırsa taşısın kontrgerilla bir gerçektir. Ve CİA yaratığı bu örgütün yoğunlaşan faşist saldırıları, siyasi cinayetleri, bombalamaları tek merkezden yönettiği de bir gerçek. Amaç da bellidir: istikrarsızlık yaratmak, hükümeti aciz duruma düşürmek ve koşullar oluşunca bir faşist darbe. Ve bu faşist darbe sonucunda Türkiye'de göstermelik de olsa çok partili parlamenter düzen kalmayacaktır. Onun için kontr-gerilla sorunu CHP bakımından da bir ölüm kalım sorunudur. Herhalde CHP içinde bunu bilecek kadar aklı başında kimseler vardır. Eğer sözkonusu olan bir zamanlama ise ve yeni hükümet legal ve illegal faşist mihrakların etkisiz duruma getirilmesi için hazırlıklarını yapmakla meşgulse bir diyeceğimiz yok. Ancak buna inanmak için yeterli belirtiler görülmüyor. Öyle sanıyoruz ki hükümet stratejistleri ayırım gözetmeksizin yasaları çiğneyenler hakkında yasal soruşturma açılmasını sağlamakla sorunun çözümlenebileceğini sanıyorlar. Bu sanıları yanlıştır. Eğer hükümetin faşist odaklara kadar uzanmaya gücü yetmiyorsa can güvenliğini, eğitim özgürlüğünü gerçekleştiremiyecektir, halka verdiği sözü tutamıyacaktır. Bu da hükümetin sonu demektir.

Faşist odakların etkisiz duruma getirilmesi için gerekli güç halkta mevcuttur. Ancak bir demokratik şahlanışı gerçekleştirerek, yığınları harekete getirerek bu demokratik gücü seferber edebilen bir hükümet faşist cephenin hakkından gelebilir. Bu yolda yarım önlemlerin sonuç ver-

meyeceği bilinmelidir.

Burada başta bilimsel sosyalistler, tüm demokratik güçlere düşen görev hertürlü provokasyona karşı uyanık olmakla birlikte demokratik hak ve özgürlükleri sonuna kadar kullanarak hükümete soldan muhalefeti yürütmek ve yığınların demokratik şanlanışını gerçekleştirebilmek için kendine düşeni yapmaktadır. Elbette ki Ecevit ile Demirel aynı sepete konamaz. Ama bu böyledir diye Türkiye solunun pasif bir bekleme durumuna girmesi yanlıştır. Sol muhalefet ne kadar etkin olursa Ecevit hükümetini önünde ki tuzaklara ayak basması olasılığı o ölçüde azalacaktır.

MESS GREVİ

«DGM'Yİ EZDİK-SIRA BİZDE»

«MESS Grevi» diye anılan büyük grev, katılan işçi sayısı ve süresi bakımından Türkiye sendika hareketi tarihinin en büyük grevidir. Yaklaşık olarak kırk bin işçi en çetin koşullarda sekiz ay süreyle direndi.

Şimdi Maden-İş Sendikası ile MESS arasında imzalanan sözleşme ile grev ve lokavtlar sona ermiş bulunuyor. Bu, bir zafer değildir. Grevci işçiler en önemli istemlerini elde edemediler. Bu, bir bozgun da değildir. Maden-İş tabanını oluşturan işçiler herşeye karşın dayanışmayı sürdürdüler, bozgunu önlediler. Askerlik dilinde ifade etmek gerekirse bu sözleşme oldukça düzenli bir geri çekiliştir (ricattır).

MESS Grevinin tüm yönleriyle aydınlatılması ve bu deneyimden başta Maden-İş tabanı olmak üzere tüm işçilerin dersler çıkarması gerek.

Maden-İş tabanını oluşturan işçiler Türkiye işçi sınıfının en bilinçli kesimini oluşturur. Son MESS Grevinde de bu işçiler, ailece yarı aç, yarı tok grevi, disiplin içinde sürdürdüler. Cephe halinde saldırıya geçen patronlara karşın, patronların iktidarına karşın, faşist sendikaların tertiplerine karşın, sendika yönetimindeki fraksiyonun işçilerin birlik ve dayanışmasını baltalayan tutum ve davranışlarına, bu yönetimin hemen hergün kendilerini düş kırıklığına uğratmasına karşın, grevcilerin acılarını politik karyer malzemesi yapmaya kalkışan sahte işçi dostlarına karşın, yığınsal olarak direndiler. En ters koşullarda işçilik onurunu yüksek tuttular.

Maden-İş tabanını oluşturan işçiler, bugün de işçi sınıfının en bilinçli kesimi olarak savaşımın en ön safında yerlerini koruyorlar. Taban için bu böyle. Ama Maden-İş yönetimi için aynı şey söylenemez. MESS Grevinde olsun, DGM Direnişinde olsun taban başarılı sınav verdi. Ama sendika yönetimi tabana layık olamadı.

Birçok şey, grevi başlatma zamanının MESS patronları için en elverişli, ama işçiler için en elverişsiz zaman olduğunu gösteriyor. Örneğin, grev süresince döviz yokluğundan birçok fabrikalar üretim için gerekli ham madde ve ara malı ithal edemez durumdaydı. Grev olmasaydı da, bu fabrikalar üretimi ya yavaşlatacaklar, ya da tüm durduracaklardı. Bu durumda grevin kendilerini çok zor durumdan kurtardığı söylenebilir. Sendikal mücadelede kural grevi, patronun üretimi mutlaka sürdürmek zorunda olduğu, üretim durduğu takdirde büyük zararlarla hatta iflasla karşılaşacağı anda patlatmaktır. MESS Grevinde bunun tam tersi olduğu anlaşılıyor.

MESS Grevi gibi, yurtdışında bile önemli yankılar yaratan büyük bir grev karşısında Türkiye kamuoyunun genellikle ilgisiz kaldığı bir gerçektir. Bu, Maden-İş yönetiminin kendi içine kapanık fraksiyoncu tutumunun doğal sonucudur. Grevi kendi dar çevrelerinin sorunu sandılar ve tüm demokratik güçlerin dayanışmasını sağlamak için, grev çevresinde en geniş bir kamuoyu yaratmak için hemen hemen hiçbir şey yapmadılar. Çok kez bab-ı âlinin en düşük trajlı gazetesi olarak bilinen «Politika»'da yayınlanan Maden-İş sözcülerinin demeçleriyle, bazı röportajlarla yetinildi. «Politika» gazetesinin bir fraksiyon organı halini alması, direnen işçi tabanın nabzını elinde tutamayışı, Maden-İş yöneticilerinin klişeleşmiş demeçlerini temcit pilavı gibi bir biri ardından yayınlaması, kısaca, devrimci gazetecilikte başarısız kalışı işçilerin tepkisiyle karşılaştı. İşçilerin parasıyla çıkan bu gazete ile ilgili olarak dolaşan bazı söylentiler bu tepkiyi daha da sertleştiriyordu.

İşçilerin bilincinin bilenmesi, mücadele coşkularının daha da artması için hemen hemen hiçbir kitle eylemi yapılmadı. Mitinglerden, yürüyüşlerden yani kendilerini işçi kitlesiyle karşılaştıracak eylemlerden sendika yönetiminin kaçındığı bir gerçektir.

Sınıf mücadelesinde zaferler de olur, yenilgiler de. Öyle yenilgiler olabilir ki, bunlar işçinin devrimci bilincini kolay kazanılmış bir zaferden çok biler. Karyerist düşüncelerle tavizlerin zafer olarak yutturulmaya kalkışılması, bilinçli işçilerde tiksinti uyandırıyor, başka birşey değil.

Sözleşmede başka tavizler de var. DGM Direnişi yüzünden işten atılan işçiler ve temsilciler işe alınmayacaktır. Oysa MESS Grevinde ileri sürülen en önemli istemlerden biri buydu. İşten atılan DGM direnişçileri en bilinçli işçilerdir. Bunlar işçi lideri niteliğini taşır. MESS patronlarının kendilerini işten atması, kara listelere yazması rastlantı değil. Maden-İş yönetimi başından beri bu işçilere sahip çıkmamıştır. Çünkü bunlardan birçoğu kendilerine soldan muhalefet ediyorlardı. DGM Direnişi sonucu patronlar bela saydıkları bu bilinçli işçilerden, Maden-İş yönetimi de muhalefetten kurtuldular. DGM Direnişi yüzünden, işçi sınıfının bu şanlı eylemi yüzünden işten atılan işçi ve temsilcilerin kendi fabrikalarında işbaşı yapmaları sağlanmadıkça, DGM Direnişi bitmiş sayılmaz.

MESS Grevinden işçi sınıfımızın çıkaracağı dersler var. Birinci ders, «ilerlemeci» fraksiyonun, bu sekter ve tasfiyeci takımın, uzanabildikleri yerde bir polisiye terör havası estirmeye kalkan bu takımın, tüm «sol» lafazanlıklarına karşın, ayağı Türkiye toprağına basan gerçek sosyalistler olmadıklarıdır. Bu takımın gölge etmesine izin verilmemesi gerektiğidir.

Buna izin verildiği zaman işçi hareketi içinde sosyalizm güçlenmiyor, kendilerine sosyal-demokrat diyen CHP merkezcileri güçleniyor. Son DİSK Genel Kurulu sonuçları, Ereğli Demir-Çelik'deki son gelişmeler bunu kanıtlıyor.

Ama herşeye karşın Maden-İş tabanını oluşturan işçiler yaman bir mücadele yürüttüler ve tarih önünde başarılı sınav verdiler. Bu temel gerçek gözden kaçırılmamalıdır.

Bin yaşasınlar!

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

AZİZ NESİN AÇIK KONUŞMALIDIR

BİR ÖYKÜ ÜZERİNE

Aziz Nesin'in «Vatan»da yayınlanan «Büyük Grev» adlı öyküsü olay oldu. Daha çok politik bir olay. Politika Gazetesinin sözcülüğünü yaptığı çevre bu öykü yüzünden Nesin'e karşı saldırıya geçti. «İşçi sınıfı düşmanı», «satılmış», «hain» kırk yıllık Aziz Nesin'e yakıştırılan sıfatlar arasında. Bir ikisi dışında saldıranların adlarını ilk kez duyuyoruz. Hepsi de Türkiye İşçi sınıfı adına konuşuyor. «Benim görüşüm şudur» ya da «Bizim takımın görüşü şudur» diyen yok. Hepsi de yukarı tondan «İşçi sınıfının hükmü böyledir» diyor. Ve basıyor kalayı. Meğer işçi sınıfının ne de çok sözcüsü varmış!

Aziz Nesin «Büyük Grev» konusunda yazılanları ve kendisinin bunlara yanıtlarını bir kitapta toplıyacağını bildirdi. Yazar, hakkında bu yazılanların bir küçük gazete sütunlarında kalıp unutulmasına razı değil. Yanıtlarıyla birlikte en geniş okuyucu kitlesince okunmasını istiyor ibret-i âlem için. Kitabın içereceği yazılar şimdiden «Vatan»da dizi halinde yayınlanmakta Nesin bu yanıtlarında Türkiye bilimsel sosyalist hareketinin geçmişiyle ilgili bazı görüşler de ileri sürüyor. Bunların üzerinde durmamız gerek.

İlk önce öykü hakkında bir kaç söz: Konu Grev. Sonuçta işçinin değil patronun işine yarıyan bir grev. Grevin böylesi de var elbet. Ama ne denli zamansız olursa olsun, sonuç ne olursa olsun grev gibi bir yığınsal işçi hareketi tek yönlü, tek boyutlu olamaz. İşçi sınıfı tarihinde öyle görünüşte başarılı grevler olmuştur ki sonuçta işçi hareketi içinde oportünist akım güçlenmiş ve uzun vadede kazanan gene patronlar olmuştur. Öte yandan yenilgiyle sonuçlanan nice grevler işçi sınıfı için bir okul olmuş ve işçiler bunlardan sınıf bilinçleri daha da bilenmiş olarak çıkmışlardır, dolayısıyla uzun vadede kazanan işçi sınıfı olmuştur.

Bizce öyküde eleştirildiği besbelli MESS Grevi de böyle bir grev olacaktır. Öyküde grev so-

runu tek boyutuyla ele alınıyor. Yani gerçeğin bir tek yönüne değinilmiş. Sendika yöneticileri en elverişsiz zamanda patronun direniş olanaklarının en geniş olduğu bir anda grevi başlatıyorlar, patronu zor bir durumdan kurtarıyorlar, o kadar. Burada asıl grevi yapan işçiler genellikle sahne dışında kalan pasif unsurlar.

Öyküde MESS grevinin de kastedildiği besbelli dedik. Öykü masal janrında. Yani patron - işçi ilişkilerinin sürdüğü tüm toplumlar, tüm zamanlar için geçerli. Ama tam MESS grevi sürerken kaleme alınmış. Üstelik Vehbi Koç ile Kemal Türkler'in temsili resimleri de var. Aziz Nesin'in öyküyü yazarken özellikle MESS grevini düşündüğü açık. Nitekim Aziz Nesin de bunun böyle olduğunu söylüyor.

Biz öykünün biçimi üzerinde duracak değiliz. Aziz Nesin bunda ustadır. Bu yapıt da usta işi. Burada içeriktir bizi özellikle ilgilendiren.

Öyküde bir tek olumlu tip var: «Zibidi Yazar». Gerçekleri gören işçiyi uyarmak isteyen o. Bu da Aziz Nesin'in kendisi olsa gerek. Ama boşuna, kendisini «hain, işçi düşmanı» ilân ediyorlar.

Hiç değilse MESS grevinde durum bu değildir. Zibidiler bir değil, bir çok, özellikle işçiler arasında. Sendikanın başına çöreklenmiş olan takımın tutum ve davranışlarına karşı çıkan hatta takımın adamlarını fabrika semtine uğratmıyan nice işçiler var. Ama ok yaydan çıkmıştır bir kez. Onbinlerce işçiyi kapsıyan bir grev sürmektedir. Pireye kızıp yorgan yakmak olamaz. En ters koşullarda grevi sürdürmek, başarıya ulaştırmak gerek. En bilinçli MESS grevcilerinin davranışı böyle oldu.

Aziz Nesin kendisine yapılan saldırıları yanıtlarken, Büyük Patronu çıkmaza düşüren nedenin yalnızca aşırı üretim olmadığı asıl nedenin döviz yokluğundan tükettiği ham madde ve ara malı ithal edememe olduğu yolunda bir eleştiriye hak veriyor ve kitabın ikinci baskısında, daha gerçekçi hale getirmek için öyküyü rötuştan geçireceğini söylüyor.

Hazır rötuş kalemini ele almışken «Zibidi»lerin sayısını da artırsın. Özellikle işçi zibidileri unutmasın. Örneğin Alibeyköy'de bir fabrikada sendika yönetiminde en yüksek bir yeri olan, bağnaz takımcı kişiye gerçek işçi liderlerinin işçi önünde nasıl «İşçinin alın terini sömürenlerden biri de benim. Ben sizi çoluk çocuğunuzla yarı aç bırakacak burdan ayrılacağım, sizin alınterinizin sağladığı bir Mercedese bineceğim, doğru Boğaza en kazık meyhaneye gideceğim ve gene sizin alın terinizin sağladığı paralarla içki içeceğim» dedirttiklerini. Ve ünlü sendikal liderlerinin nasıl bunları kuzu kuzu söylediğini de katarsa, sanırım öykü tek boyutlu olmaktan kurtulur, ve daha gerçekçi olur. Sanırız sanatsal biçiminden de bir şey yitirmez.

Aziz Nesin yanıtlarında bilimsel sosyalist hareketimizin geçmişinden söz ederken bu geçmişin tüm kötü olduğu izlenimini bırakıyor. Geçmişten verdiği bir örnek cevaevinde komunayı sömürmeye kalkan ve mahkemede komunuzme karşı olduğunu söyliyerek beraat eden biri. Verdiği bir başka örnek de iddiaya göre Stalin döneminde Sovyetler Birliğinde siyasi mülteci durumunda olan bütün Türkler Sibirya'ya sürüldüğü halde kendisi sürülmeme becerikliliğini gösteren kişi. Bu iki örnekteki kişiler bilimsel sosyalist hareketimizi temsil etmezler. Her hareket gibi bizimki de sağlam unsurları da içerir çürükleri de. Aziz Nesin iki çürüğü gösteriyor «hepsi böyle» diyor. Burada devrimci tutum bir yandan çürükleri ayıklarken öte yandan sağlamlara sahip çıkmak, onların mücadelesini sürdürmektir.

Aziz'e göre geçmişimizde yeni kuşaklara örnek olabilecek yalnız bir kişi var: Nazım. Nazım'ı putlaştırmaya kalkmak ve onu yaratan hareketi tüm kötülemek bizce tarihsel gerçekleri çarpıtmaktır. Nazım'a saygı böyle bir davranışa ters düşer.

Nazım 9.10.1951'de yani 1951 TKP (İ. Bilen'lerin sahte TKP'si değil hakiki TKP) tutuklamaları başladıktan bir ay sonra Sansaryan hanında işkenceler doruğundayken şu dizeleri yazan şairdir:

«Türkiye Komünist Partisi
TKP'em benim
Seni düşünüyorum.
Sen dünümüz, bugünümüz, yarınımızsın.
.....
Sen bana bugün
Mubarek alnındaki yara yerinle
Ve işçi bileklerinde zincir izleriyle göründün,
Yürüyorsun dimdik pırıl pırıl.
Ömrümde yalnız seninle
Ve senin safında olmakla öğündüm.»

Evet Nazım Hikmet örgütün saflarında olmakla övünen kişiydi. Nazımı örnek alan, onu örnek gösterenler bugün tutarlı olacaklarsa aynı duyguları taşımakla yükümlüdürler.

Aziz Nesin, daha önce Vatan Gazetesinde Nazım Hikmet'in yaşamı üstüne yazılar yazdı. Burada Nazım'ın anasının özel hayatı hakkında çok ayrıntılı bilgiler edindik. Nazımın yıkınmaktan hoşlanmadığını falan öğrendik. Aziz'in Şarlo'nun ölümü üzerine kaleme aldığı bir başka yazıdan, yaşlanmış Nazım'ın, ilerlemiş yaşlarında bile cinsel güçlerini koruyan Şarlo ile Picasso'yu, bu güçlerinden ötürü, yalnız bundan ötürü kıskandığını da öğreniyoruz. Oysa Aziz Nesin Nazım'ın yaşamıyla ilgili çok daha önemli şeyler biliyordu. Bu bilgileri uzun çalışmalar sonucu sağlamıştı. Kendisi de şöyle diyor: «... benim orada Nazım ile ilgili yazılar söz konusudur yazdığım en önemli şey, Nazım'ın bir şiirindeki şu dizeydi: «Çok pahalı ödedim inanmanın bedelini».

Yazar, Nazım'ın ölümünden dört ay önce yazdığı buram buram mutsuzluk kokan o güçlü şiir gerçekten Aziz Nesin'in söz konusu yazılarında en önemli şeydir.

Ama yazar buna bir değindi ve geçti. Ve okur lâfını tamamlamasını beklerken yazarın sağlık nedeniyle yazı dizisi ortadan kesildi.

Şimdi Aziz Nesin gene konuya iki satırla değinip geçiyor. Oysa bu konunun tüm ayrıntıları ile açığa çıkarılması, en azından Celile hanımın özel hayatı kadar önemlidir. Bu konunun aydınlığa kavuşması Türkiye solunda ferahlık yaratacaktır.

Aziz Nesin'den bu konuda bilmece sorar gibi satırlar kaleme almaktan vaz geçmesini istemek hakkımızdır.

Şu sorunlar açık cevap bekliyor:

Nazım'ın yaşamının son yıllarında özellikle vatan hasretini konu edinen şiirler yazması, bu en soylu duygudan yoksun, siyasi mülteciliği meslek haline getirmiş bazı kimseler tarafından sosyalist ülkeye, dolayısıyla sosyalizme ters düşen bir tutum ve davranış olarak nitelendirilmiş midir?

Sosyalist ülke bürokrasisinin girdi çıktısını iyi bilen, jurnalcılıkta usta bu kimseler Nazım'ı etkin çevrelere sürekli olarak kötülemiş ve kendisini «şüpheli kişi» durumuna düşürmüşler, yalnızlığa ve pasifliğe itebilmişler midir?

Yüreği insan sevgisi ile dolu olan Nazımın, emekçilerin davasına olanca gücüyle hizmet etmeyi yaşaması için nefes almak gibi zorunlu sayan bu büyük şairin içine itildiği yalnızlık ve pasiflik, yaşama gücünü zayıflatmış ve ölümünü çabuklaştırmış mıdır?

Bu soruların ayrıntılı yanıtlarını Aziz Nesin'in bildiği inancındayız. Bildiklerini Türkiye devrimcilerine iletsin.

Bu konularda ayrıntılı bir açıklama dolayısıyla mülteci grubunu tanıyon sosyalist ülkelere karşı çıkmak, proleter enternasyonalizmine ters düşmek olmaz mı? Olmaz.

Kendine «TKP» adını yakıştıran mülteci gurubuna karşı çıkmak başka şeydir, enternasyonalizme ters düşmek başka şey, Nasıl Vietnam devrimi başta Sovyetler Birliği sosyalist dünya ile dayanışma durumunda olmadan zafere ulaşamaz idiyse; nasıl Küba için de, Angola içinde, bu böyle ise, dünya da tüm ezilen halklar için bu böyledir. Ve Türkiye devrimide emperyalizmi kapı dışarı edip Sosyalizm yolunda bağımsız ve Demokratik bir Türkiye yaratacaksa, ve sonra da devrimi daha ileri aşamalarına vardıracaksa Sovyetler Birliği ve tüm sosyalist ülkelerle dayanışma durumunda olmak zorundadır. Bu emperyalizm çağının apaçık bir gerçeğidir. Bu gerçeği kavramak ve devrimci çizgiyi ona göre saptamak devrimci görevdir. Hareketimizin bağımsız ve yaratıcı tutumu bununla çelişmez; tam tersine.

Burada TEP Büyük Kongresinde okunan Parti Genel Yönetim Kurulu Siyasi raporundan bir iki satırı aktarmanın gereği var. Raporda özetle şöyle deniyor:

«Hangi nedenlerle olursa olsun yurt dışındaki mülteci grubunun varlığını sineye çekmek, onu Türkiye işçi sınıfının partisi saymak ve Türkiye emekçilerine dayatmaya kalkışmak, enternasyolizmin inkarından başka bir şey değildir. Haziran 1976 Avrupa İşçi sınıfı Partiler Konferansında yaptığı konuşmada Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri Leonid Brejnev şöyle diyor:

(Her devrimci işçi partisini) «faaliyette bulunduğu ülkenin işçi hareketi doğurur. Ve bu parti herşeyden önce çıkarlarını ifade ettiği ve savunduğu kendi ülkesinin emekçileri önünde sorumluluk taşır. Ama uluslararası dayanışmalarının temeli de budur.» Ve Brejnev ayni konuşmasında proleter enternasyonalizminin «kardeş partilerin eşit hak ve birbirlerinin bağımsızlıklarını gözeterek yaptıkları işbirliği» olduğunu vurguluyor.

Bu sözler kesinlikle doğrudur. Türkiye işçi sınıfı Türkiye proleter devrimcileri; tutum ve davranışların bu doğru sözlerle çelişmemesini istiyor ,bunu bekliyor.»

TÜSTAV

PROLETARYA PARTİSİNİ YARATMA MÜCADELESİNDE

TEP I. BÜYÜK KONGRESİNİ YAPTI

12 Şubat 1978 Pazar günü, Türkiye Emekçi Partisi'nin 1. Büyük Kongresi İstanbul'da yapıldı.

Kongre günü Şehzadebaşı Yeni Saray Salonu, TEP'in temel sloganlarından dövizlerle ve parti flamalarıyla donatılmıştı. Saat 10.30'da, çeşitli sosyalist gruplardan konuklar, Büyük Kongre delegeleri, TEP'li üyeler salonda yerlerini aldılar. Kongrenin açılışından sonra Tahir Pekmezci, Mustafa Özçelik ve Baha İnalkut Başkanlık Divanı'na seçildiler.

Yitirilen devrimcilerin anısına saygı duruşundan sonra Divan Başkanı, konuk konuşmacılara söz verdi. Vatan Partisi Genel Sekreteri Feridun Şakar ile Kurtuluş Dergisi adına bir arkadaş, kısa birer konuşma yaparak, sosyalist birlik ve cephe konularına değindiler. Avrupa Türkiyeli Emekçiler Birliği ATEB) adına heyecanlı bir konuşma yapan Kâmil Bulut, yurt dışında çalışan emekçi kardeşlerimizin Türkiye'ye hasret dolu sıcak devrimci sesini dile getirdi. Daha sonra ardarda çeşitli örgüt ve kişilerden gelen kutlama, dayanışma ve başarı mesajları okundu, alkışlarla karşılandı.

Kongre, Malî Rapor ile Bütçe Tasarısını İnceleme Komisyonu ve Kongre Karar Tasarılarını İnceleme Komisyonu seçildikten sonra sıra Genel Yönetim Kurulu Raporu'na geldi. Raporun I. Bölümü Siyasi Rapor olarak TEP Genel Başkanı Mihri Belli tarafından okundu. Raporun II. Bölümü olan Çalışma Raporu'nu Genel Sekreter Şaban Ormanlar Kongre'ye sundu.

Beş bölümden oluşan Siyasî Raporu «Bağımsız Türkiye» bazı kısaltmalarla geçen sayısında vermişti.

TEP Genel Sekreteri Şaban Ormanlar'ın okuduğu Çalışma Raporu'nda 12 Mart faşizm sonrası dönemde çeşitli nedenlerle düşülen hatalar ve varolan eksiklikler ile Partinin kuruluş çalışmaları değerlendirildi. Bütün bunlara karşın TEP'in kuruluşunun doğru bir karar olduğu vurgulandı. Çeşitli yönlerden partiye yapılan saldırı, provakasyon ve iftira kampanyası sürecinde, siyasi konjonktüre de uygun olarak örgütlenmeyi yavaşlatma, durdurma ve yeniden hızlandırma aşamaları, DGM tehdidi karşısında TEP'in mücadelesinin anlamı, halâ TEP'in başı üstünde sallandırılan parti kapatma davası tehdidi gözden geçirildi ve örgütlenme sonuçları şöyle değerlendirildi:

«Yukarıda da belirttiğimiz gibi partimize üye kaydını dondurduğumuz uzun dönemde bile çalışmalarımızı durdurmadık.»

«Yurt çapında örgütlenmede büyük eksikliklerimiz vardır. Bunların tümünü partimizin varlığına karşı girişilen ağır baskılara ve provakasyonlara bağlıyamayız. Taşrada yoğun faşist baskıların olduğu yerlerde, demokratik örgütlerdeki çalışma isteği doğru ise illa ki siyasal örgüt kurdurma aceleciliğine düşmedik. Fakat bu neden her yer için geçerli olamaz. Genel Merkez'in ve il örgütlerinin yurt içi örgütlenmede yetersizlikleri vardır. Bunu tam gün parti için çalışan kadro sayısını arttırmakla ve çalışma verimliliğini yükseltici yöntemleri uygulamakla yenebiliriz.

«Bu eksikliklerimizi unutmadan, övünçle söyliyebiliriz ki TEP, yukarıda saydığımız nedenlerle çok yavaş bir örgütlenme çalışması sürdürmek zorunda kalmıştır ama üye ve örgüt nitelikleri açısından sağlam bir örgütlenme çizgisi sürdürmüştür. Ve bugün TEP örgütünün bilinç ve özveri bakımından yüksek düzeydeki üyelerden oluştuğunu söyliyebiliriz.»

«Parti kuruluşundan beri, genellikle yeteri kadar örgütlenme hazırlığı yapmadan parti bürosu, il ve ilçe kurma konusunda acele etmedik. Sınırlı da olsa kurduğumuz parti örgütleri dinamizmini sürdürdü. Diğer partilerde olduğu gibi durmadan kapanıp yeniden açılan tabelâ örgütleri oluşturmama konusunda özen gösterildi. İsteksiz, yeteri deneyden geçmemiş, üyelik şartlarını yerine getirmeye hazır olmayan kadrolara parti kapılarını açmadık. Fakat üyelik asgarî şartlarını belirleyen 1 No.lu Parti genelgesini, çeşitli nedenlerle gereğinden fazla katı yorumladığımız dönemler ve yerler oldu. Oysa daha esnek bir tutumla yeni üyeleri aday üyelikte deneme mekanizmasını daha etkinlikle çalıştırmamız mümkündür.»

Raporun diğer bölümlerinde, parti örgütlenmesindeki ölçütler, örgütsel reorganizasyon çalışmaları, çeşitli örgütlenme alanlarının yeterli ve yetersiz yanları, planlı ve programlı bir çalışma ile partide verimlilik ve etkinliğin arttırılması, demokratik merkeziyetçilik ilkesinin daha fazla egemen kılınması, Partide İşçi ve Gençlik Büroları'nın çalışmaları incelendi.

Çalışma Raporu'nun son bölümünde İşçi Sınıfımızın ekonomik - demokratik mücadelesine ağırlık verilmekte, yeni gelişmeler incelenmekte ve bir örnek olarak özellikle son MESS grevi üzerinde ayrıntılı bir biçimde durularak herşeye karşın maden işçilerinin başarılı bir sınav verdiğine değinilmektedir.

Raporda bu konuda şu sözlerle son verilmektedir:

«Arkadaşlar,

Neden işçi sınıfı ekonomik ve demokratik mücadelesinin bu son tipik örneği üzerinde bukadar duruyoruz, izah edelim. Bir yandan işçi sınıfımızın en militan kesimlerini oluşturan maden iş sanayiindeki devrimci unsurların bir çok yerde sendikacı - patron işbirliği ile işten atılması; öte yandan, genel seçimlerde CHP'nin kayıtsız şartsız desteklenmesi gibi tutumlar ile birlikte DİSK'te rakip sosyalist unsurları tasfiye sonucu CHP etkinliğinin arttırılması ve sosyalist hareketin işçi sınıfı saflarında kök salması doğrultusundaki kazanımlarının baltalanması gibi hayatî bir sorunla karşı karşıyayız. Biz hiçbir zaman, bazı oportünist siyasi çizgiler gibi CHP'yi gerici ve faşist partilerle neredeyse aynı kaba koyan bir tutumda olmadık. Ama CHP'nin işçi sınıfı ile işbirlikçi sınıflar arasındaki sınıf uzlaştırmacısı politikasını bilerek, bu partinin, programına alıp da iktidarda daima unuttuğu dönüşümcü küçük burjuva hedeflerini uygulasa bile işçi sınıfı ve yoksul köylülüğe küçük ödünlerden başka bir şey veremeyeceğini de unutmuyoruz. Bu bakımdan DİSK'te sosyalist birikimi tasfiyecilik(hem işçi sınıfı hareketinin ekonomik-demokratik mücadelesine, hem sosyalist hareketin güçlenme ve birlik temeline, bir saldırı, hem de dolaylı olarak solu tasfiye edilmiş bir CHP'de işbirlikçi sınıfların etkisinin arttırılmasına yol açan vahim bir olaydır.»

Bunlar, siyasi demokrasinin sınırlarını genişletmekle ilişkili acil bir sorundur. «İlerlemec» çizginin tasfiyecilikle yaptığı zararlar üzerinde bu nedenle bu kadar duruyoruz. 1946'da sosyalistlerin sendikal hareketteki kazanımları, sıkıyönetim mahkemeleri ve zındanlarla engellenebilmiş, ardından Türk-İş ile amerikancı sarı sendikacılık tezgâhlanmış, DİSK bu çemberi kıran bir atılımı yaparak ortaya çıkmıştı. Bugün daha ince yollarla işbirlikçi sınıflara peşkeş mi çekilecektir? Bu soru kafalardadır. Namuslu işçi liderleri de, militan işçiler de bu mevzii sonuna kadar koruyacaklardır, buna inanıyoruz.»

Çalışma Raporu'nun okunmasından sonra Genel Yönetim Kurulu Raporu'nun tümü üzerinde tartışma yapıldı. Kongre delegelerinin eleştiri ve değerlendirmeleri üzerinde Merkez Yönetim Kurulu üyeleri açıklama yaptılar.

Mali Rapor ve Bütçe Taslağı kesinleştikten sonra Kongre Karar Tasarıları ayrıntılı bir biçimde tartışıldı. TEP Kongre Kararlarını bu sayımızda veriyoruz.

TEP Büyük Kongresi sosyalist hareketimiz açısından önemli bir adımdır.

TEP Büyük Kongresi'nden bir gün sonra yapılan Genel Yönetim Kurulu toplantısında Genel Başkanlığa Mihri Belli, Genel Sekreterliğe Şaban Ormanlar ve Hamza Özkan, diğer Merkez Yürütme Kurulu üyeliklerine Vecdi Özgüner, Sevim Belli, Mustafa Lütfü Kıyıcı, Tahir Pekmezci İbrahim Başaran, Ahmet Börüban seçildiler. Baha İnalkut Merkez Denetçisi olarak seçildi.

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

OKU!
OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!
DAĞITIMINDA GÖREV AL!

TEP Büyük Kongresi Kararları

SİYASAL HAKLAR İLE İLGİLİ KARAR

Türkiye'de işçi sınıfı partisinin ülkemizin tarihsel gelişmesini belirler güce ulaşması ile bu ülkede siyasal demokrasi gerçekleşmiş olacaktır. İşbirlikçi güçler özünde demokrasi düşmanı oldukları için işçi sınıfının siyasal örgütlenmesi yolunda engeller dikiyorlar.

Özellikle TCK 141. ve 142. maddeleri gibi yasalar hep Türkiye'de siyasal demokrasiyi baltalama amacıyla yürürlükte tutuluyor. Egemen güçler, bir yandan demokratik güçleri sindirmek için, öte yandan siyasal havayı bulandırmak ve Türkiye solunun bölünmüşlüğünü sürdürmek için bu yasalardan doğrudan doğruya ya da dolaylı yoldan yararlanıyorlar. Siyasal hakları baltalayan anti-demokratik yasaların kaldırılması uğruna mücadele bu bakımdan bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır.

1) TCK'nun 141., 142., 146. ve benzeri maddeleri kaldırılmalıdır

2) Siyasi Partiler Kanununun anti-demokratik hükümleri kaldırılmalıdır,

3) Dernekler yasası ile Toplantı ve Gösteri Yürüyüşü yasası demokratik öze kavuşturulmalıdır,

4) Seçimlerde 18 yaşındakilere kadar oy verme, 25 yaşındakilere kadar seçilme hakkı verilmelidir,

5) Memurlara parti üyesi olma hakkı tanınmalıdır,

6) Yurt dışındakilere T.C. vatandaşlarının siyasal hakları tanınmalıdır.

TEP Büyük Kongresi, halkımıza en geniş siyasal haklar kazandırılması için mücadelenin yoğunlaştırılmasını karar altına alır.

SENDİKAL HAKLAR İLE İLGİLİ KARAR:

TEP Büyük Kongresi,

1) İşçi sınıfının, tüm çalışanların ekonomik ve demokratik mücadelesinde engelleyici, anti-demokratik yasa ve uygulamaların kaldırılması için,

2) İş kanununun, işverenin işçi aleyhinde keyfi tutum ve davranışlarına olanak sağlayan maddeleri, özellikle patronlarca haksız biçimde yorumlanıp uygulanan 13. ve 17 maddelerinin işçi hakları ile açıkça bağdaşır bir öze kavuşturulması için,

3) Sendikalar Kanununun, Grev, Lokavt ve Toplu Sözleşme Kanununun, grev hakkını ve toplu sözleşme akdini zorlaştıran hükümlerinin kaldırılması için, lokavtın yasaklanması için,

4) Sendikal yetkinin belirlenmesinde, gizli oy, açık sayım ilkesine uygun biçimde referandum hakkı için, dayanışma grevi, genel grev hakkının yasallaştırılması için,

5) Kadın işçiler, genç işçiler ve çocuk işçilerin haklarının korunması yolunda yasal düzenlemelerin yapılması için,

6) Tarım işçilerinin grevli, toplu sözleşmeli sendikal haklarının önüne dikilen anti-demokratik nitelikteki engellerin kaldırılması için,

7) İşçi memur ayrımına son verilmesi, memurlara, tüm çalışanlara grevli toplu sözleşmeli sendikal hakkın kazandırılması için mücadeleye hız vermeyi karar altına alır.

KONTR-GERİLLA VE TÜM FAŞİST YUVALARIN DAĞITILMASI HAKKINDA KARAR:

12 Mart açık faşizmi döneminin siyasal cinayetler ve işkence suçlarından hesap sorulmamış ve bunlar da 1974 affı kapsamı içine alınmıştır. Böylelikle bunların karanlık işlerini sürdürmelerine olanak tanınmıştır. 12 Mart döneminden sonra gelen üç yıllık 1. ve 2. MC iktidarları döneminde ise faşist saldırılar giderek yoğunluk kazanmıştır. Yüzlerce cinayet binlerce yaralama olayı, iktidarın koruyucu kanadı altındaki bu karanlık mihrakların pervasızlığını ortaya koymaktadır. 1 Mayıs katliamı bunların eseridir. Bugün adı ister Kontr-Gerilla, ister Özel Harp Dairesi ve isterse Seferberlik Tetkik Kurulu olsun, CİA ile içiçe çalışan gizli bir örgütün faşist terörün merkezi olduğu kesindir.

Bu merkez MHP'ye fiilen bağımlı Ülkü Ocakları gibi faşist kuruluşları da yönetiyor. Amaç yeni bir faşist darbenin koşullarını yaratmaktır. Onun için bu faşist mihrakların etkin hale getirilmesi yanlızca bir asayiş sorunu, yani can güvenliğini, eğitim özgürlüğünü sağlama sorunu değildir. Bu her şeyden önce bir faşist darbeye engel olma sorunudur.

Faşizmin kökünün kazınması elbetteki ancak demokratik halk iktidarında gerçekleşir. Ama bugün de yapılabilecek şeyler vardır. Bunun bilinciyle Türkiye Emekçi Partisi, Kontr-Gerilla dahil, tüm faşist yuvaların dağıtılması ve suçlularından hesap sorulması yolunda mücadeleyi sürdürecektir. Tüm anti-emperyalist ve anti-faşist güçleri bu mücadelede aktif yer almaya çağırıyoruz.

SİYASİ AFLA İLE İLGİLİ KARAR:

12 Mart açık faşizmi ve MC hükûmetleri dönemleri siyasi cinayetler ve işkenceler dönemi olmuştur. Bir takım gizli örgütlerin nasıl karanlık işler çevirdikleri artık parlamentoda konuşulmaktadır. Toplumsal yaraları sarma iddiasında bulunan iktidar, cinayet ve işkence suçlarının üzerine sünger çekileceğini resmen beyan ediyor. Ancak bu işkencelerin faşist uygulamaların kurbanları halâ hapistedir. Buna göz yumulamaz.

Siyasi af biran önce çıkarılmalıdır. TEP siyasi af için mücadele etmeye kararlıdır.

ANTİ EMPERYALİST, ANTİ FAŞİST CEPHE KONUSUNDA KARAR:

Cephe sorunu emperyalizme ve faşizme karşı tüm ulusal ve demokratik güçleri örgütleme ve yığınsal eyleme yöneltme sorunudur. Elbette ki cephe içinde tüm demokrasiden yana sınıflar kendi örgütleriyle yerlerini alacaklardır. Ancak demokratik cepheleşmeye önayak olmak başka işçi sınıfı partisinin görevidir. Demokratik cepheleşmeye önayak olabilmek için ve Türkiye'de tüm ulusal ve demokratik güçleri emperyalizme ve faşizme karşı seferber edebilmek için işçi sınıfının öncü birliği niteliğinde sosyalist partinin öncülük edecek güce ulaşması şarttır. O halde bilimsel sosyalist hareketin örgütsel birliği bu hareketin işçi sınıfı içinde kök salması, yoksul köylülük katmanlarıyla güçlü bağlar oluşturması sorunu, yani proletarya partisinin inşası sorunu ile cepheyi oluşturma sorunu içiçe diyalektik bir bağlantı halindedir. Güçlü proletarya partisinin yaratma yolunda her adım, aynı zamanda cephenin oluşması yolunda atılmış bir adımdır. Sosyalist hareketin örgütsel birliği ile anti-emperyalist anti-faşist cephe sorunu gündemdedir. Partimiz amaca ulaşmak için sabır gerektiren çetin mücadelelerin verilmesi gerektiğinin bilincindedir. TEP bu yolda iki yönlü mücadeleyi sürdürecektir.

Partimiz bu alanda görevinin sorumluluğunun bilinciyle, sekter tutumlardan uzak, temel ilkelerde tavizsiz davranarak sosyalist hareketin ayrı ayrı kesimleriyle, kendine güvenden gelme diyaloga açık tutumunu sürdürecektir. Bu konuda hiçbir grup dayatması sözkonusu olamaz; böyle bir tutum proleter devrimci parti ve cephe sorununa zarardan başka birşey getirmez. Büyük kongremiz bu konuyu görüşmüş bu hedef doğrultusundaki taktik sorunların etkili bir biçimde geliştirilmesi ve hayata geçirilmesi görevini yeni genel yönetim kuruluna vermiştir.

PARTİ ÜYELİĞİ İLE İLGİLİ KARAR:

Türkiye Emekçi Partisi büyük kongresi parti üyeliği sorununu yeniden gözden geçirilmesini gerekli görmüş ve parti üyelerinin üyeliklerinin yenilenmesine karar vermiştir. Buna göre tüm parti üyeleri şu anda bulundukları yöredeki parti örgütüne, bulundukları yerde parti örgütü yoksa en yakın parti örgütüne ya da genel merkeze başvurarak eski üye oldukları parti örgütünü de belirtmek suretiyle üyeliklerini yeniliyeceklerdir. 2 ay içinde üyeliklerini yenilenmiyenlerin üyeliği bağlı olduğu il ya da ilçe yönetim kurulu kararıyla silinecektir. Parti kartı eski üyelerden yalnızca üyeliklerini yeniliyenlere ve partiye yeni kaydedilen asil üyelere verilecektir.

NATO VE AET İLE İLGİLİ KARAR:

TEP Büyük Kongresi, Türkiye'yi emperyalizme bağımlı kılan, ülkemiz topraklarında ABD askeri üslerinin kurulmasına olanak sağlayan, Anadoluyu bir nükleer savaşta ilk dövülecek hedef durumuna getiren ve yalnız sosyalist ülkelere karşı değil, bağımsızlığı uğruna mücadele eden halklara karşı da bir emperyalist saldırı paktı niteliği taşıyan, NATO'dan ve CENTO'dan çıkarılması için, Avrupanın emperyalist ülkelerin sömürülen ülkelere karşı çıkar birliğinin bir ifa-

desi olan AET ve Enerji Ajansı üyeliğinden ayrılması için;

Bağımsızlığımızla bağdaşmıyan, son silah ambargosunun bir kez daha gösterdiği gibi Türkiye'nin savunmasını ABD emperyalizmin çıkarlarına bağlı kılan ikili anlaşmaların iptali için mücadeleyi karar altına alır.

KIBRIS SORUNU İLE İLGİLİ KARAR:

Türkiye Emekçi Partisi Büyük Kongresi, Türkiye'nin de Yunanistan'ın da emperyalist dünya sistemi içinde sömürülen ülkeler olduğu, kardeş Yunan halkıyla aramızda barışçıl yollarla çözümlenemiyecek herhangi bir çelişki olamıyacağı, aynı biçimde Kıbrıs'ın Rum ve Türk halkının da Türkiye ve Yunanistan halklarıyla kader birliği durumunda oldukları, bu halkların asıl düşmanlarının emperyalizm, özellikle ABD emperyalizmi ve onun işbirlikçileri olduğu gerçeğinden hareket ederek içinde bulunduğumuz koşullarda Kıbrıs sorununda halktan yana çözümün aşağıda ifade edildiği şekilde olduğunu bildirir:

1) İngiliz üsleri, Amerikan tesisleri, Türk ve Yunan askerî birlikleri dahil tüm yabancı kuvvetler Ada'yı terk etmelidir.

2) NATO ya da herhangi bir emperyalist paktın dışında bağımsız, demokratik, federatif Kıbrıs Cumhuriyeti kurulmalıdır.

3) Türk ve Rum kesimlerinde yuvalanmış bulunan her türlü faşist örgütlenmelerin kökü kazınmalı, yıllardan beri emperyalist güçlerin sürdürdüğü şovence kışkırtmalara son verilmeli ve Ada Türkün de Rumun da özgür vatandaşlar olarak kardeşçe yaşayabilecekleri bir toplum haline getirilmelidir. Ada halkını bölme, Türk ve Rum toplumları arasında uçurumlar yaratma amacını güden tüm engellemeler ortadan kaldırılmalıdır.

4) Ege denizinde Kıta Sahanlığı Sorunu, emperyalist devletler, yabancı petrol şirketleri işe karıştırılmadan, hem Türkiye'nin hem Yunanistan'ın uzlaşabilen ulusal çıkarlarına uygun biçimde barışçıl yollarla çözümlenmeli ve Ege Denizi, Amerikan 6. Filosunun cirit attığı bir alan olmaktan çıkarılıp bir barış ve kardeşlik denizi durumuna getirilmelidir.

FİLİSTİN DEVRİMİ İLE İLGİLİ KARAR:

Türkiye'nin de içinde bulunduğu Orta-Doğu bölgesinde halkların baş düşmanı emperyalizm (özellikle ABD emperyalizmi), Siyonizm ile Arap gericiliğidir. Halkımız, vatan toprağının siyonist işgalinden kurtulması için Arabın da Yahudinin de eşit ve özgür vatandaşlar olarak yaşayabileceği bağımsız ve demokratik bir Filistin devletinin kurulması için FKÖ önderliğinde savaşan Filistin halkı ile tam bir dayanışma içindedir.

Gerici iktidarların engellemeleri yüzünden bugüne dek daha çok duygusal alanda kalan bu dayanışmanın aktif bir biçimde dönüşmesinden yanayız. Bunu Türkiye yurtseverliğinin gereği sayıyoruz.

Son olarak ABD emperyalizminin Sedat'lara, Begin'lere oynattığı oyun, emperyalist tekellerin çıkarlarına uygun, Arap ulusal davasını darbelemeyi amaçlıyan bir oyundur.

Düşük MC iktidarının bu konuda ve genellikle Orta Doğu sorununda emperyalizmin ve siyonizmin paralelindeki dış politikası terkedilmelidir. FKÖ ile resmi ilişkiler kurulmalı, geliştirilmelidir.

TEP Tarsus Binası Bombalandı

MİHRİ BELLİ'NİN BU FAŞİST SALDIRI İLE İLGİLİ DEMECİ AŞAĞIDADIR

«Tarsus Parti Büromuzun bombalanması, tüm ülkeyi kaplayan ve tek bir merkezden yönetildiği kesin olan faşist terör dalgasının bir parçasıdır. Bu saldırılar faşist cephenin gücünü değil, güçsüzlüğünü kanıtlar. Tarsuslu arkadaşlarımız mücadeleyi daha da büyük bir kararlılıkla sürdüreceklerdir.

«Faşist cephenin planı açık: yeni hükümeti aciz duruma düşürmek ve bir faşist darbe koşullarını yaratmak. Halkımız bu oyuna gelmiyecektir. CIA yaratığı Kontr-gerilla'yı, hangi adı taşırsa taşısın, tüm illegal ve legal faşist mihrakları etkisiz kılmak, yalnızca can güvenliği için değil ,asıl kanlı bir faşist darbeyi önlemek için zorunludur. Tarsus saldırısının failleri en kısa zamanda saptanmalı, cezalandırılmalıdır.»

22 Şubat 1978

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

İflas Halinde Bir Tez

Çeşitli sınıfların elinde bulunan, çeşitli nitelikte devletleri «Üçüncü Dünya» adı altında bir araya getiren «Üç Dünya Teorisi» bunu yaparken gerekçe olarak yalnızca iki süper devletin «sömürü, baskı ve tehditi» altında bulunmalarını ileri sürmüyor. Tek tek ele alındığında söz konusu olan devletler için ileri sürülen bu gerekçenin ne kadar ölçüde ortak özellikle oluşturduğunu gördük.

İkinci gerekçe; amaçları, hedefleri başka başka olan tüm bu devletlerin «gelişmekte olan ülkeler» olması. Bu gerekçe birinciden daha da gayri ciddi.

Bir kere «gelişmekte olan ülkeler» deyimi bize yabancı bir deyimdir. İ.M.F. ağzıdır bu. Örneğin Şili, marksistler için gelişmekte olan bir ülke değil, sömürülen bir ülkedir; geri bıraktırılmış bir ülkedir. Emperyalist sistem içinde kaldığı sürece, kalkınmak için kapitalist yolu denediği sürece, Şili'nin sömürülen ülke durumu, geri bıraktırılma durumu sürecektir. Aynı durum ülkemiz için de söz konusudur.

Üstelik emperyalizm tarafından geri bıraktırılan, sömürülen ülke durumuna düşme olayı ise tek yanlı bir olay değildir. Bu ilişkinin yaratılmasında rol oynayan unsurlardan biri de sömürülen ülkenin egemen sınıflarıdır; yani işbirlikçi burjuvalar ve toprak ağalarıdır.

Oysa işçi sınıfının iktidarda olduğu sosyalizm yolunu tutmuş ülkeler gerçekten gelişmektedirler. Bu da, o ülkelerin egemen sınıflarına bağlı bir olgudur. Buralarda başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi sınıflar, iktidarı alarak, demokratik devrimlerini tamamlayıp gelişmelerinin önündeki engelleri kaldırmışlar, sosyalizm yolunu tutmuşlardır.

Nedir, bu engeller? Baş engel emperyalizmin kendisidir, uygulanmaya çalışan bağımlı kapitalizmin kendisidir. Bunların ürünü olan, emperyalist tekeller ve işbirlikçi sınıfların kendileridir. Sosyalizm yolunu tutmuş ülkelerin proleteryası ve diğer emekçi sınıfları ülkelerinin gelişmesinin önündeki bu engelleri bir bir kaldırmışlardır. Gerçekten gelişip, kalkınabilmek için de başka çareleri yoktu. 20. Yüzyılda kapitalist yoldan kalkınıp gelişmiş ülke durumuna yükselmenin olanağı yoktur. Bu yolu emperyalizm kapatmıştır. Bu, yaşadığımız çağın genel kuralıdır.

Bu durumda sosyalist bir ülkeyi de, düzeni bağımlı kapitalizm olan sömürülen bir ülkeyi de «gelişmekte olan ülkeler» diye nitele ve ikisinide aynı sepete koy; bu ciddiye alınamaz! Kısacası «Üç Dünya Teorisi» görünüşte ortak özellikmiş gibi görünen ama biraz kurcalandığında hiç de öyle olmadığı anlaşılan eften püften gerekçelerle yapay bir «Üçüncü Dünya» oluşturuyor. Bunu yaparken de üçüncü dünya içinde yanyana getirdiği proleter ve burjuva devletler arasındaki farklı sınıf karakterlerini, buna bağlı olarak bu devletlerin çeşitli konularda farklı politikalarını ve daha nice farklılıkları, bir yana atıyor. Yani «Üç Dünya Teorisi» yaşadığımız dünyanın gerçeklerini çarpıtıyor.

«İKİNCİ DÜNYA»

Peking Review'un 7 Şubat 1978 tarihli sayısından çevrilmiş ve «Halkın Sesi» dergisinin 149. sayısında yayınlanmış bir yazıda. «Dünya bu gün (Lenin'in söylediği gibi) emperyalizm ve proletarya devrimleri çağındadır» dendikten sonra şöyle sürdürülüyor: «Ancak Birinci Dünya Savaşı zamanına ve İkinci Dünya Savaşından sonraki 50 lere 60 lara kıyasla uluslar arası durumunda ve güçler dengesinde büyük değişiklikler olmuştur. Milli kurtuluş hareketleri alev gibi parlamış ve sömürge sistemini parçalamıştır. Emperyalizmin eşit olmayan gelişmesi sonucu, A.B.D.'nin başını çektiği emperyalist kamp dağıldı. İlk sosyalist devlet Sovyetler Birliği Kuruşçef Brejnev kliniğinin en yüksek parti ve devlet yöntemini gasp etmesinden sonra Sosyal emperyalist bir devlet haline geldi. Artık Sosyalist kamp da bulunmuyor.»

Dünyada bugünkü uluslararası durumun ve güçler dengesinin yazıda belirtilen dönemlere göre büyük değişiklikler gösterdiği doğrudur. Kapitalizm serbest rekabetçi dönemine özgü sömürgecilik sisteminin parçalandığı (hatta nerdeyse yok olduğu) da doğrudur. Ancak eski sömürgecilik

TÜSTAV

sisteminin yerine ne geçmiştir? Buna doğru yanıt vermek zorundayız. Bazı sömürge halklar, bilimsel sosyalizmin kılavuzluğunda emperyalizm ve işbirlikçi sınıfları altetmişler, Milli Demokratik Devrimlerini gerçekleştirip Sosyalizm yolunu tutmuşlardır. Bunlar için gerçek bir bağımsızlıktan, gerçek bir kurtuluştan söz edebiliriz. Şu yada bu koşullardan ötürü bazı sömürge halkların bağımsızlık mücadelesinin başına anti-emperyalist yani yurtsever küçükburjuva aydınlar geçmiş ve mücadeleyle bağımsızlıklarını kazanmışlar, emperyalizmi kovmuşlardır. Bunlar sınıf karekterleri gereği «küçük burjuva sosyalizmi» diye anılan bazı radikal girişimlerle ve Sosyalist dünya ile iyi ilişkiler kurarak kalkınmaya çabalamakta, bağımsızlıklarını korumaya gayret etmektedirler.

Bu iki olgunun dışında dünyada bugün yaşadığımız bir gerçek daha vardır. O'da yeni sömürgeciliktir. Emperyalizmin bir özelliği olan yeni sömürgecilik dönemine özgü sömürülen ülkeler. Bu ülkeler halkları, kendi işbirlikçi sınıfları sayesinde halâ emperyalist dünya sistemi içinde bulunan ve devrimci güçlerin önderliğinde emperyalizme ve kendi işbirlikçi sınıflarına karşı bir kurtuluş savaşı verme durumunda olan ezilen ve sömürülen halklardır. Bu ülkeler, Lenin'in deyimiyle, «yeni bağımlılık ilişkileri» içinde ülkelerdir.

İşte Pekin'ciler bu noktada bir tutarsızlık göstermekte dahada ötede yanlış yapmaktadırlar. Yeni sömürgeciliği yadsımamakta ama yeni sömürgelerin bağımsız olduğunu ileri sürerek Lenin'le çelişmektedirler. Bu ülkelerin bağımlı olup olmadıklarını daha önce tartıştık yeniden üzerinde durmayalım. Ancak şunu belirtmeliyiz ki, eğer Pekinciler Lenin'in «emperyalizme özgü yeni bağımlılık ilişkileri» dediği olayı kabul etselerdi, o zaman emperyalizmden bağımsız; devletleri de içine alan bir «Üçüncü Dünya oluşturamıyacaklardı. Evet, eski sömürgecilik sistemi parçalanmıştır ama yerini yeni sömürgecilik almıştır.

İşaret ettiğimiz yazıdan aktardığımız satırlara göz atmayı sürdürürsek «ikinci dünyanın» çok sakat gerçekler üzerine oturtulduğunu görürüz. A.B.D.'nin başını çektiği emperyalist kampı dağılması olayının «emperyalizmin eşit olmayan gelişmesi»nin sonucu olduğu söyleniyor. Bu soyut ve belirsiz bir dayanaktır; daha doğrusu dayanak bile değildir. Çünkü eşit olmayan gelişme olayı yeni bir olay değildir. O, Kapitalist üretim biçiminin işleyiş yasalarından biridir. Lenin bunu daha 1910'larda saptadı. Ve bu yasa Lenin onu saptamadan önce de işliyordu, sonrada işleye geldi ve halâ işlemekte. Yakın zamanlarda dağıldığı ileri sürülse de, bir emperyalist kampın sözü edildiğine göre, eşit olmayan gelişme yasasına karşın yine de bir emperyalist kampın oluşabileceği, o satırlarda dolaylı da olsa kabul ediliyor. O hâlde şimdi dağılmış ve ortadan kalkmış olmasının başka tutarlı gerekçeleri olmak gerekir.

Emperyalizmin eşit olmayan gelişme yasası hep işlediğine göre bu dağıldığı söylenen emperyalist kamp nasıl oluştu? Buna doğru yanıt verebilmek için herşeyden önce emperyalizmin bir sistem, bir dünya sistemi olduğunu kabul etmemiz gerekir. Bu sistemi iki kampa ayırabiliriz, bir yandan sömüren emperyalist ülkeler, diğer yanda bu sistemin ayakta durmasını sağlayan bağımlı, sömürülen ülkeler. Bunlardan biri olmadan diğeri olamaz. İşte emperyalizm böyle bir dünya sistemidir. Yani bir sömürücüler kampının doğması emperyalizmin doğası gereğidir. Bu sömürgen ülkelerin gelişi güzel bir araya gelmesi ile oluşan bir kamp değildir. Böyle bir kampın oluşmasının temel koşulları olması gerekir. Ve emperyalist kamp bu koşullara sahiptir. Lenin emperyalizmi incelerken bunları sergilemiştir. Bu koşullar sermayenin ulusal duvarları aşmasından hatta yıkmasından doğmaktadır. Uluslararası tekelci birliklerin, uluslararası bir emperyalist burjuvazinin yani finans-oligarşisinin oluşmasıdır bu koşullar. Emperyalist kampı yok sayabilmek için Lenin'in bu saptamalarının artık ortadan kalktığını ileri sürmek gerekir. Bu yapılamıyacağına göre emperyalist kampı yok saymak olanaksızdır.

Kuşkusuz emperyalist kampta yer alan devletler arasında, uluslararası tekellerin kendi içlerinde ve aralarında... vb. şu yada bu şiddette çelişkiler vardır. Bu çelişkiler şu yada bu yolla çözümlenirler, sonra yeniden baş gösterirler ve emperyalizm var olduğu sürece bu böyle sürer gider.

Bu çelişkiler şu yada bu yoldan çözümlenir dedik. Çözüm yollarından biri de savaştır. Çelişkilerin en şiddetli noktaya vardığında baş vurulan bir çözüm yoldur bu; ve emperyalizmin eşitsiz gelişme yasasının bir eseridir. Çünki eşit olmayan gelişme sonucu ortaya dünyanın yeniden paylaşılmasını talep eden emperyalist çıkar gurupları ve emperyalist devletler çıkabilir ve çelişki öyle şiddetlenir ki savaş yoluyla çözümlenmesi kaçınılmaz olur.

Ali Kayahan'ı Anıyoruz

Ali Kayahan, 1947 yılında Balıkesir-Gönen'de doğdu. Gençliğin bağımsızlık ve gerçek demokrasi mücadelesinin hızlandığı *1968 yılında Devlet Mimarlık ve Mühendislik Akademisi (Yıldız) inşaat bölümüne kaydoldu. Devrimci düşünceleri benimseyerek halkın mücadelesinin yanında yerini aldı. İşkence altında öldürüldüğü tarih olan 6 Şubat 1973'e kadar devrimci eylemin içinde mütevazi bir militan olarak görevini yerine getirdi.* Bir süre İDMMA Öğrenci Birliği ve Fikir Kulübünde çalıştı. 1970 Eylülünde faşistlere karşı direnirken yakalandı. 6136 yasaya muhalefetten üç yıl hapse mahkûm oldu. En ağır terör şartlarının hüküm sürdüğü 1970-72 yılı arasında, izlediği siyasi çizgiden sapmadan bir devrimci vekar içinde hükümlülüğünü tamamladı. Faşizmin fiili ve ideolojik saldırısı sonucu herkesin her gün yeni görüşlerle ortaya çıktığı şartlarda, o vaktini proleter devrimci bilincini tamamlamakla geçirdi. 1972 Ekiminde meşruten tahliye edildi. 1972 Ekiminden yakalandığı tarih olan 1973 Şubatına kadarki dört aylık sürede faşizme karşı halkın direnişinin örgütlendirilmesi çalışmalarında kendisine düşeni yaptı.

Ali Kayahan'ın ölüm tarihi kesin olarak belli değildir. Yalnız Şubat ayı onun öldürüldüğü aydır. Çünkü Ali Kayahan 6 Şubat 1973 günü Haseki durağında pusu kuran siyasi polis ve kontrgerilla adlı kanunsuz örgüt tarafından yakalandı. O, kontrgerillada konuşmadığı için öldürüldü. Haziran Hareketi davasında arkadaşları, onun öldürüldüğünü açıkladılar, cesedinin ailesine verilmesini istediler. Ali Kayahan'ın cesedi halen tek kayıp cesettir. Siyasi cinayetler örtbas edilemez. Sorumlular bulunup cezalandırılmalıdır.

Ali, kontrgerillada konuşmadığı için öldürüldü. O, devrimci şerefini yüce tuttu. O, halkının kurtuluşu için anti-emperyalist ve anti-feodal mücadelede dövüşen, PROLETER DEVRİMCİ HAREKETİN bir neferidir. Hareketin gerçek söz sahipleri de ALİ KAYAHAN gibi en ön safta dövüşen ve ölümü küçümseyenlerdir. Onu, ölümünün üçüncü yılında saygıyla anarız. Anısı, mücadelesi ve kişiliği tüm devrimcilere önder olsun.

(Baştarafı sayfa 16.'da)

olasılığından söz etmesi, davaya DGM'nin bakması yolunda ilk isteminden vazgeçerken görünüşü kurtarmak içindi.

DGM savcılığının, şarta bağlı olarak, ileri sürdüğü bu istemin, bir mesnede dayandığını, ancak Anayasa Mahkemesinin TEP aleyhinde böyle davaya bakmakta olduğunu varsayarsak kabul edebiliriz. Böyle bir durum olmadığına göre istem mesnetsizdir.

Bugün yasal varlığı sona ermiş olan bir özel mahkemenin, politik nedenlerle, kendi görev alanının sınırlarını aşarak TEP'i kapatmaya kalkıştığı bir gerçektir. Bu olamayınca, dava sürüncemede bırakılmıştır. Öyle ki bugün TEP, hala kamu oyunun gözünde program ve tüzüğünde suç işlendiği iddiasıyla ile yargılanmakta olan bir partidir. Yani kurulalı beri, üç yıldır, Demokles kılıcı tepemizde sallandırılıyor. Bu durumun sürmesinin en ilkel anlamıyla hukuk devleti ilkelerine, burjuva parlementarizmi ilkelerine ters düştüğü açıktır.

Mahkememizin bu duruma son vermesini talep ediyorum. Burada adil karar, görevsizlik gerekçesiyle dosyanın Anayasa Mahkemesine gönderilmesi olamaz. Anayasa Mahkemesinin bakacağı bir davanın ilk tahkikatını ancak Cumhuriyet Başsavcılığı yapabilir, yasal varlığı sona ermiş olan bir özel mahkeme değil. Dosyanın Cumhuriyet Başsavcılığına devredilmesi de usule aykırıdır. Çünkü Cumhuriyet Başsavcılığı böyle durumlarda kendisi ilk soruşturmayı yapmakla yükümlüdür. Yetkisiz bir merci tarafından son tahkikat aşamasına vardırılmış olan bir dosyanın bir olup bitti biçiminde kendisine sunulması üsulsuzdur.

T a l e p :

Bu davanın özünde, bir siyasi partinin kapatılmasına varacak olan bir dava olduğu, ilk tahkikatın yasal merci tarafından yürütülmediği, dolayısıyla bu tahkikatın hukuki değer taşımadığı gerekçeleriyle yüksek hey'etinizin davanın düşürülmesine karar vermesini talep ediyorum. 20/2/1978

Saygılarımla
Mihri Belli

E K L E R :

1) Anayasa Mahkemesi yazısı
2) TEP cevabi yazısı
3) TEP Yönetmeliği
4) TC Yüksek Seçim Kurulu Başkanlığı yazısı.

TEP DAVASI

«Demokles Kılıcı üç yıldır TEP'in tepesinde sallandırılıyor!» DGM savcılığının açmış olduğu TEP aleyhindeki dava dosyasını İstanbul 3. Ağır Ceza Mahkemesi devraldı. Son duruşmada TEP yöneticileri böyle bir davanın açılamıyacağını savundular. TEP genel başkanı M. Belli'nin duruşmada okuduğu dilekçenin metni aşağıdadır:

Anayasa Mahkemesi Başkanlığının 22/10/1976 tarih ve 1663 sayılı, Türkiye Emekçi Partisi (TEP) yönetmeliklerindeki eksikliklerin tamamlanması ile ilgili yazısının, bu yazıya 22/11/1976 tarih ve 19.976.29 sayılı cevabımızın ve bu cevaba ilişkin TEP Yönetmeliğinin birer fotokopisini iddia makamının isteği üzerine sunuyoruz.

Ayrıca Yüksek Seçim Kurulunun 20/9/1977 tarih ve 7681 sayılı yazısının bir fotokopisi de ilişiktir. Bu yazı son yerel seçimlere partimizin katılabilmesi için yerine getirilmesi gereken formaliteleri bildirmektedir.

Bu iki yazıdan da anlaşılacağı üzere, siyasi partilerin muhatabı olan en yüksek adli merciler, üç yıldır yasal varlığını sürdürmekte olan TEP'i yasal bir siyasal kuruluş olarak tanımakta ve öteki partilerle olduğu gibi bizimle de normal ilişkiler sürdürmektedirler.

TEP'in tüzük ve programında TCK'nun ihlal edildiğini iddia eden tek adli merci Devlet Güvenlik Mahkemesi (DGM) savcılığı oldu. Bilindiği gibi bu savcılık, programımızda TCK 141. maddesinin ihlal edildiği isnadı ile TEP kurucu ve yöneticileri hakkında soruşturma açtı. DGM savcılığının bu yoldaki girişimi, tarafsız adli merci niteliği taşımayan ve bir parti ya da partiler hükümeti bakanının emriyle hareket eden İçişleri Bakanlığı Hukuk Müşavirliğinin TEP program ve tüzüğünde TCK 141. maddesinin ihlal edildiği yolunda ihbar niteliğindeki bir yazısı üzerine olmuştur. İçişleri Bakanlığı Hukuk Müşavirliği bu yazısını Cumhuriyet Başsavcılığı ve Anayasa Mahkemesi dahil, ilgili saydığı tüm mercilere iletmiştir. Ancak burada asıl görevli olan adli merciler söz konusu yazıyı ciddiye almadılar ve harekete geçmediler. Tek harekete geçen böyle bir davada görevli olmayan DGM oldu.

Program ve tüzüğünde TCK 141. maddesi ihlal edilen bir siyasi partinin kapatılması kaçınılmaz olduğuna göre, DGM savcılığının açtığı soruşturma TEP'in kapatılmasına varacak olan bir soruşturma idi. Oysa Anayasanın 57. maddesi, parti kapatma davalarına ancak Anayasa Mahkemesinin bakabileceğini açıklıkla ifade eder.

Bu durumda biz, Hazırlık tahkikatı aşamasında olsun, son tahkikatta olsun, DGM'yi görevli merci saymadık. Bu özel mahkemenin Anayasa Mahkemesinin görev alanına tecavüzüne itiraz ettik. Ve TEP kurucu ve yöneticileri olarak, DGM savcılığının dava ile ilgili sorularına cevap vermedik, bizden istenen Parti karar defterlerini sunmayı reddettik. Buna karşılık DGM savcılığı TEP genel Başkanı olarak beni hapsen tazyik yoluyla karar defterlerini vermeye zorlamak istedi. Bu yüzden Kasım 1975'den Mayıs 1976'ya kadar altı ay süreyle hapsedildim.

Görüleceği gibi, Anayasa Mahkemesinin ilişik yazısı, İçişleri akanlığı Hukuk Müşavirliğinin ihbar niteliğindeki yazısının Anayasa Mahkemesine ulaşmasından, bu yazı üzerine DGM savcılığının TEP aleyhinde soruşturma açmasından ve hatta TEP Genel Başkanının hapsen tazyik yoluyla özgürlüğünden yoksun edilmesinden çok sonra kaleme alınmıştır. Anayasa Mahkemesinin İçişleri Bakanlığı Hukuk Müşavirliği yazısını olsun, DGM girişimini olsun hiç hesaba katmadan, TEP'in tüzüğündeki bazı şekli pürüzlerin giderilmesi amacıyla bizimle yazışmaya girişmesi, bu en yüksek merciin ne söz konusu müşavirliğin ne de DGM'nin hareketini ciddiye almadığının kanıtıdır. Yani Anayasa Mahkemesi zımnen bize, «TEP program ve tüzüğünde eksik olan yönetmelikler tamamlandığı takdirde, bizce program ve tüzüğünüze bir kusur kalmıyacaktır» demektedir. Bu, başka türlü yorumlanamaz.

İlk tahkikatın sona ermesiyle DGM davaya bakmaya başladığında, biz, ilk duruşmada, yukarıda belirttiğim nedenlerle mahkemenin görevsizlik kararı almasını istedik. İtirazlarımız sonucu DGM savcılığı hazırlamış olduğu iddianameyi mahkeme huzurunda okuyamadı. Ve ertesi duruşmada, savcı, iddianameyi okumaktan vaz geçerek, dosyada bulunan mütalaayı ileri sürdü, ve bunda, sonuç olarak, Anayasa Mahkemesi bir partiyi kapatma kararı almadıkça o parti sorumlularının, parti program ve tüzüğünde TCK 141. maddesinin edildiği iddiasıyla yargılanamıyacakları görüşünü ileri sürdü ve Anayasa Mahkemesinin böyle bir kapatma kararı almasına değin DGM'nin davaya bakmamasını istedi. Mahkeme, iddia makamının bu istemi konusunda bir karara varmadan DGM Mahkemelerinin yasal varlığı sona erdi.

Bugün Anayasa Mahkemesinin partimizin kapatılması yolunda herhangi bir davaya bakmadığı bir gerçektir. DGM savcısının böyle bir dava

(Devamı sayfa 15.'de)